עז:

מסורת הש"ם

א) לקמן דף קסו:, צ) [קדושין יו) כתת הקיקטה, כי נקרונה כו.], ג') ב"ק קד: ע"ש ב"מ מו. לקמן קנ:, ד') [לקמן עח:], ד') [פר הוא הממון שבתוך הספינה. ערוך ערך אנתיקין, ו) ולקמו עח:ן, ו) [ב"מ מ:], ק) שס, ע) [ב"מ

גליון הש"ם

גם' ל"צ כאתרא וכו'. נב. לצ באוז א וכו. לעיל סל ע"ב מד"ה ט"מ: רשב"ם ר"ה לא מכר את הצמר. אלא דפליגי כה"ג לעיל ורבנן. ר"פ חוקת הבמים במתני". וכן בסנהדרין כג ועי" בתום' עירובין מח ע"ל ד"ה ר"י: תוד"ה נקנה השמר. ובההיא וראי מהניא מסירה. עיין בת' תולדות אדם להרשב"א סי' ל"ט:

הגהות הב"ח (h) תום' ד"ה נקנה וכו' ואפ"ה מיקני:

מוסף רש"י כותבין שטר למוכר. דאינו חוב אלא למוכר וכיון שהוא רולה יכתוב לו (דקמן

קנא.) שדי מכורה לפלוני, ולא

אמרינן שטר מוקדם הוא כיון דקנו מניה מהשתא, אי נמי כאביי דאמר (ב"מ יג.) עדיו כיון שהחזיק כו׳. כ׳ חיים בר לכי מנן ממר לה וחינה מן המשנה שם. נקנה השטר כגון שאמר לו זה קני קרקע כגון שאמר לו זה קני קרקע בחוקה והשטר עמה (שם) מסקנא דמילתא דרב הונא היא. אם הדם מוכר וכתב לו את השטר ואח"ב מכר לזה חת השטר וחח"כ מכר מה את השדה, כיון שהחזיק הלוקח גשדה נקנה לו השטר בכל מקום שהוא, דאין אדם יכול לעכבו, דלדעת כן מכר לו את השדה שיוכה הלוקח בשטר הנכתב לו לשמו, נשמר התנוגר כו נשנון, וכשהחזיק בשדה נקנה לו השטר (לקמו קנא.). נקנין עם נכסים שיש להן אחריות. אם מכר מטלטלין עם קרקע, כיון שקנה לוקח את הקרקע באחד משלשה קנינים נקנים מטלטלין עמה (קדושין כו. וכעי"ז ב"ק יב.). אקנינהו ניהליה לרב שמואל. שהיה הולן לשם כדי שיביאם לו, שאילו לא הקנה לו לא היה נותנם לו מי שהפקדון אצלו, שאם יאבדו בדרך יחזור רב פפח ויתבעם דביתא. מפתו ביתו דמחובר לקרקע הוא וכקרקע הוא, כך לקרקע הוא וכקרקע הוא, כך שמעתי. ל"א סיפא דביתא, סוף בית, הקנה לו זוית אחת (ב"ק קד:) שהקנה לו בסודר קרקע כניסת ביתו ואגבו הקנה לו המעות בתורת הרטמה התפונים כל קים. אי נמי הלך והחזיק הקרקע והקנה לו המעות כל מקום שהן (לקמן קנ:). נפק לאפיה. הלך לקראמו, עד לאפידו. זס מקוס (ביק קד: תורך. שם מקוס (ביק קד: ובים מה) שהיה שמח שהביל לו מעותיו (ביק קד:) ויש מפרשים חלי הדרך ומפרשין נמי שלא יחזיק בהן לעלמו, ולא היא, דכיון דכתב בהרשאה וכל מאן דמתעני ליה מן דינא קבלתי בין לזכות לחובה, מינה שמעינן דשליח שוויה, הכי מפרש בכ"ק שם (לקמן קנ:). את לב"ק שם (לעוון שני). את הצמד. העול שהוא מוטל על שני השוורים ומלמידם (ב"מ מי). הדבר ידוע. שאין למד נמכר במאמים יוו, אלל כמות

כאותה ששנינו. שמותר לעשות כן אע"ג דמיחזי כשיקרא דאין כאן הפסד לשום אדם אלא למוכר עלמו שאם יאבד השטר וימלאנו לוקח שכתב בשמו יטעון שלקחו מזה המוכר ואי הוא לא חייש להכי אנן לא חיישינן בשבילו: כיון שהחזיק זה. הלוקח בקרקע. מסקנא דמילתיה דאמורא הוא ולא מן המשנה: נקנה

השטר. שנכתב קודם המכירה לזה הלוקח בכל מקום שהוא שהרי דעתו של מוכר להקנות השטר ללוקח וקני ליה לשטר אגב קרקע כדין כל מטלטלין הנמכרין עם קרקע שנקנין בחזקת קרקע כאילו עבד משיכה במטלטלין גופייהו וכדמפרש: וזו היא ששנינו כו'. בקדושין (דף כו.) נפקא לן מקראי: שאין להם אחריות. מטלטלין ושטר: שיש להם אחריות. מקרקעי: בכסף בשטר ובחוקה. בכסף שקבל מן הקרקע או שהחזיק בה נקנין גם מטלטלין. וקס"ד השתא דהשטר במילי בעלמא מיקני שנתרצה המוכר להקנות ללוקח ואע"פ שלא בא השטר לידו דלוקח קני ליה כ״ש לעיל דשטר בשטר מיקני דאילו הכא אפילו במילי גרידי קני ליה בלא שטר וכ"ש דמיקני במילי הכתובים בשטר: ומשני מאי דקני שטר אגב. ארעא שאני דכיון שהחזיק בקרקע קני ליה לשטר אגב ארעא דמקראי נפקא לן בקדושין ולאו היינו מילי אלא מעשה גדול הוא כמשיכת הממון עלמו: דהת מטבע כו'. בפרק הוהבש והתם מפרש טעמא: **בחליפין.** בקנין סודר: **אגב אסיפא.** סף ביתו מקרקע כדי שיביאס לו והיינו הרשאה ואילו לא אקנינהו ניהליה לא הוו יהבי ליה דלא ליחייבו באונסא דאורחא כדאמר בב"ק [קד:]: נפק לחפיה. מרוב שמחת מעותיו שהביא: עד תווך. מקום במסכת נדה (דף לג:) וכך שמו. ולאשמועינן אתא דמשום קנין זה מסרו לו המעות דכיון דנפק לאפיה שמעינן העבדים. דהביא : המעות המשמרים והמנהיגים הספינה:

המרלופין. שקין גדולים שבהן משימין הפרקמטיא אשר בספינה: עיסקה דבגווה. פרקמטיה שבה: בותבי' קרון. עגלה: הפרדות. המושכות בקרון. ובשחין חדוקין בו מיירי כדמפרש בגמ'. דרך פרדות לקרון ולמד לבקר וכלים לחמור: למד. הוא העול וכלי העגלה קטנה והעגלה עלמה המחברין את השוורים יחד: לא מכר את הלמד. דברי הכל היא °אלא דפליגי רבי יהודה ורבנן בפירוש דהך מילתא דלרבי יהודה זימנין מכר זימנין לא מכר ולרבנן לעולם לא מכר: אין הדמים ראיה. אלא במתנה ביקש ליתן לו המותר. אי נמי ליהוי מקח טעות כדאמרינן בגמרא ויחזיר לו מעותיו ויטול למדו:

במ' איסמיים. מקמי מתניתין: מסרגם מתנים בשאדוקין בו. שקשורין ביחד בשעת המכירה הלכך הכל מכר ומתניתין בשאין אדוקין: היכי דמי. דמיפלגי רבי יהודה ורבנן: אילימא דקרו ליה. באותה העיר לנימדא נימדא. העול קורין אותו באותה העיר למד ולא השוורים: **ולבקר.** קורין בקר ולא למד: הכי גרסינן למד זבין ליה בקר לא זבין ליה. ואמאי קאמר רבי יהודה דדמים מודישין שמכר את הבקר והלא בקר אינו בכלל למד כלל דנימא לשון שלו כך הוא שקרא גם לבקר למד ואפילו בשאדוקין בו נמי לא קני דהא לא מפלגינן בין אדוקין לשאינן אדוקין כדמפלגינן גבי קרון ופרדות ולקמיה בשמעתין [עח:] נמי אמרינן דמתניתין מילי מילי קחני: הכי גרסינן **ואלא דקרו ליה נמי לצקר למד כולה זבין ליה**. דכי האי גוולא גרסינן גבי המוכר בית לחבירו בבירה גדולה בפרק המוכר את הבית (לעיל 77 pd:): **כולה זבין ליה.** ואמאי אמרי רבנן אין הדמים ראיה הא ודאי כיון דכולי עלמא קורין גם לבקר למד וגם הדמים מודיעין עליה דמוכר רמיא לגלויי דלא בקר קא מובין אלא העול לבדו ומדלא פירש אמרינן שמכר הכל: ה"ג לא לריכא באסרא דאיכא דקרו ליה ללמד למד ולבקר בקר ואיכא דקרו נמי לבקר למד. והשתא מספקא לן בהאי גברא מהי מינייהו הוא אם קרא לבקר למד אם לאו: רבי יהודה סבר הדמים מודיעין. שהוא מן הקורין לבקר למד ובקר מכר עם הלמד: ורבטן סברי. כיון דיש קורין לבקר בקר ולא קרו ליה למד לא אמרינן הדמים מודיעין דדלמא האי מינייהו הוא ולא מכר את הבקר דיד לוקח על התחתונה דאוקי ממונא בחזקת מריה ולא אמרינן דמים מודיעין אבל היכא דכל בני העיר קורין לבקר למד כיון דפשיטא לן דהאי גברא רגיל לקרות גם לבקר למד וגם דמים הרבה יש כולה וצין ליה: ואי אין הדמים ראיה. כלומר נהי נמי דאין הדמים ראיה ומכר את הצמד לא מכר את הבקר דמשמע אבל הצמד מכור ואמאי ליהוי ביטול מקח שיבטל המקח ויחזיר לו דמיו ויטול צמדו כדין כל אונאה יתר משתות דבטל המקח בפרק הזהב (ב"מ דף מט:) ובשתות מלומלם אמרינן קנה ומחזיר אונאה ובפחות הויא מחילה:

בקר ואיכא נמי דקרו לבקר צימדא ר' יהודה

סבר הדמים מודיעין ורבגן סברי אין הדמים

ראיה ואי אין הדמים ראיה ליהוי בימול מקח

נקנה השמר בכל מקום שהוא. ואם תאמר והיכי מוכח מהכא דמילי במילי מיקנו הא הכא לא קנו שעבוד השטר דבלאו הכי שעבד נכסיו דמוכר שדהו בעדים גובה מנכסים משועבדים ואין מועיל אלא להנות שטר עלמו וי"ל דמשמע ליה בכל ענין בין החזיק

בעדים בין בלא עדים שלא נשתעבדו כאותה ששנינו ¢כותבין שמר למוכר אע"פ נכסיו ובכל ענין קתני נקנה השטר בכל מקום שהוא אבל אכתי קשה שאין לוקח עמו "כיון שהחזיק זה בקרקע דהיכי מוכח מהכא דמיקנו מילי נקנה שמר בכל מקום שהוא וזו היא ששנינו במילי דהכא לא חזינן דמיקנו אלא ינכסים שאין להן אחריות נקנין עם נכסים סנכסים לענין שטר מכר הכתוב בשם מוכר שיש להן אחריות בכסף ושמר וחזקה יאגב ללוקח °ובההיא ודאי מהניא מסירה שאני דהא מטבע ידלא ניקני בחליפין יואגב בלא כתיבה לכולי עלמא אבל מוכר ארעא ניקני הכי הא ידרב פפא הוו ליה או נותן שטר שיש לו על אחרים לעולם לא מקנו במילי במסירה תריםר אלפי זוזי בי חוזאי אקנינהו ניהליה לחודה עד שיכתוב ונראה לפרש דהכי לרב שמואל בר אחא אגב אסיפא דביתיה פריך והא אגב מילי נינהו וקנין גרוע כי אתא נפק לאפיה עד תווך: אבל לא מכר הוא (א) דאפ״ה מהני בלא מסירה לא את העברים ולא את המרצופין ולא את לקנות שעבוד שטר הכתוב בשמו האנתיקי וכו': סמאי אנתיקי אמר רב פפא סעיםקא דבגווה: בותני סימכר את הקרון א"כ אפילו בשטר שאינו כתוב בשמו תועיל מסירה בלא כתיבה כיון לא מכר את הפרדות מכר את הפרדות לא דשעבוד כל כך קל לקנות ומשני אגב שאני דאין אגב קנין גרוע מכר את הקרון "ימכר את הצמד לא מכר את דאלים קנין אגב כמסירה גמורה הבקר מכר את הבקר לא מכר את הצמד דהא אפי׳ דבר דאין נקנה בחליפין ר' יהודה אומר הדמים מודיעין כיצד אמר סר' יהודה אומר הדמים נקנה אגב קרקע וחשיב כמסירה לו מכור לי צימדך במאתים זוז הדבר ידוע ומשיכה והגבהה ורבינו שמואל שאין הצמד במאתים זוז וחכמים אומרים מפרש דהשתה לה הסיק הדעתיה "אין הדמים ראיה: גמ" תני רב תחליפא קנין אגב וס"ד דקני במה שנתרצה לו וקשה דא"כ אמאי אינטריך למימר בר מערכא קמיה דרבי אבהו "מכר את הקרון מכר את הפרדות והא אגן לא מכר כיון שהחזיק בקרקע נקנה כו' כיון שאינו קונה ע"י כך וי"ל דס"ד דלא תנן אמר ליה איםמייה אמר ליה לא תיתרגם נתרצה לו עד שיחזיק ומ"מ מילי מתניתיך באדוקין בו: מכר את הצמד לא נינהו כיון דקני ע"י מה שנתרלה: מכר את הבקר וכו': היכי דמי אילימא דקרו רב פפא הוו ליה תריםר אלפי לצימרא צימרא ולבקר בקר פשיטא צימרא זבין ליה בקר לא זבין ליה ואלא דקרו ליה גמי זוזי. לפי ספרים דגרסי בהגחל (ב"ק דף קד: ושם) דהוה מסיק קשה לבקר צימדא כוליה זבין ליה • לא צריכא דהיכי קנינהו ניהליה ואנן נמי היכי באתרא דקרו ליה לצימדא צימדא ולבקר

> לפלוני משמע דבריא לא מצי למיהגי הלואה אפי׳ בקנין דהתם בקנין איירי בוליכא למימר דהתם מיירי בהלואת מטבע שאינו נקנה בחליפין דא"כ בחנם נקט הלואה דהוה ליה למימר מטבעותי לפלוני ועוד דאמרי׳ התם (דף קמת.) למימרא דסבר רב נחמן מילתא דאיתא בבריא איתא בשכיב מרע דליתא כו' והאמר רב נחמן שכיב מרע שאמר הלואתי לפלוני כו' ומשני הואיל ויורש יורשה אי נמי במעמד שלשתן הוה ליה למימר דאיתא בבריא אפילו בהלואה דמטבע אגב קרקע ואור״ת דתקנת חכמים היא לענין הרשאה שיוכל לעשות שליח אפילו בהרשאת מלוה אע"ג דאין יכול להקנותה ב

כתבינן הרשאה אמלוה הא אמר בפ׳ מי שמת (לקמן דף קנב.) מתנת שכיב מרע שכתב בה קנין ארכבה אתרי ריכשי כו׳ הרי היא כמתנת שכיב מרע שאם אמר הלואתו לפלוני הלואתו

ב א מיי' פ"ו מהלכות מכירה הל' יד ועי'

נפינט הפייק ועי בהשגות ובמ"מ: יג ב מיי שם ועי בהנ"ל סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי׳ סו סעיף י:

ד ב חיי שם הלכה ז חתו

:סעיף ט שו ה מיי שם סמג שם טוש"ע שם וסיי קכב טוש"ע שם וסיי קכב סעיף א וע"ש: יז ו מיי פכ"ז מהלכות מכירה הלי ב סמג עשין

פב טוש"ע ח"מ סי' רכ סעיף ז: יה ז מיי שם טוש״ע שם סעיף ד: יש ה מיי שם סלי ג

טוש"ע שם סעיף ח: ט י מיי שם הלי ב מוש"ע שם סעיף ב ועיין בהג"ה: בהג"ה כ מיי׳ שם טוש"ע שם

:סעיף ד

מוסף תוספות

א. כי שטר מכר שעשה מוכר ללוקח ואי נמי שטרי הלואה צריכין הלוה והמוכר להקנותן למלוה והמוכר להקנותן למלוה וללוקח בכתיבה ומסירה או באגב. לענ"ה. ב. וסברא הוא דהאיך יהנה קנין לדבר שאינו בעין. תוס' כתובות נה: ג. ועשו תקנה לענין שליחות כאילו היה קונה קנין גמור. תוס' נ"ק ע. עיין בתוס' כתובות (שם) מה הדין אם מת המרשה.

רבינו גרשום

כאותה ששנינו. כיון שנתן זה הלוקח המעות והחזיק בשדה אע"ג דעדיין לא בא השטר לידו נקנה לו השטר. אלמא דמילי במילי השטר קונה בלא מסירה: ומשני . האי דקני השטר אגב ארעא יוארין קבי וושטו אגב או כא שאני הואיל דהחזיק בקרקע דהא מטבע וכו׳ אבל בעלמא לא קני בלא מסירה: אגב אסיפא דביתיה. אגב חצירו שהיא לסוף ביתו: כי חצירו שהיא לסוף ביתו: כי אתא. רב שמואל: נפק רב פפא לאפיה עד תווך. כלומר עד אותו מקום מרוב שמחה שהביא לו מעותיו: פיםקא . העבדים. המשמרים את ----הספינה: ולא את המרצופין. הספינה: ולא את המרצופין. שנושאים בהם הפרקמטיא מספינה ליבשה: אנחיקי עיסקא דבגוה. פרקמטיא: פיםקא מכר את הקרון. העגלה סתם: לא מכר את הפרדות. שמושכין את הקרון משום דלא שייכי לקרון. דרך פרדות למשוך קרונות ודרך שוורים קרונות ודרך שוורים לחרוש ודרך חמור למשוי ודרך סוס לרכיבה: א"ל איסמי. מקמי מתני': א"ל תתרגם מתניתך. בקשורין הפרדות בקרון בשעת מכירה מש"ה מכר הפרדות. אבל במתני׳ לא היו אדוקין בו: מכר את הצמד סתם לא בו: מכו את הבקר. דהואיל דלא מכר את הבקר. דהואיל דלא פירש. צמד היינו העול שמעמידין בו את השוורים: יהודה אומר וכו' וחכ"א r אין הדמים ראיה. שמא במתנה רצה ליתנם לו: ואיכא דקרו נמי לבקר ואיכא דקרו נמי לבקר צימדא. ומש"ה קאמרי רבנן . הואיל דאיכא דוכתא דקרו ווהאיל ואיכה וזכות וקוד לצימדא צימדא ולבקר בקר לא מכר את הבקר הואיל דלא פירש אע"ג דאיכא דקרו לבקר צימדא: ור"